

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év március hó 4. napján, a 2016. május hó 20. napján és a 2016. június hó 15. tartott tárgyalás alapján meghozta és a 2016. év június hó 15. napján tartott tárgyaláson kihirdette a következő

### **Í T É L E T E T:**

A csalás büntette és más bűncselekmény miatt I.r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 6.B.57/2011/65. számú ítéletét mindkét vádlott tekintetében **megváltoztatja.**

A vádlottak 4 rendbeli társtettesként elkövetett csalás bűntetteként minősített cselekményét 3 rendbelinek minősíti.

Valamennyi csalási cselekményüknél feltünteti a Btk.373.§ (2) bekezdés bc/ pontját is.

Büntetésüket halmazati büntetésként tekinti kiszabottnak.

A II.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön.

A II.r. vádlott tekintetében elrendeli a Debreceni Városi Bíróság 43.B.782/2007/33. számú ítéletével kiszabott 1 (egy) év szabadságvesztés végrehajtását.

A vádlottakat a megítélt polgári jogi igény kapcsán 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) Ft eljárási illeték megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlott vonatkozásában helybenhagyja azzal, hogy az ítélet bevezető részéből mellőzi 2014. január 13. napjának tárgyalási napként feltüntetését, az I. r. vádlott lakcíme 9. szám.

A másodfokú eljárás során felmerült 18.550 (tizennyolcezer-ötszázötven) forint bűnügyi költségből az I. r. és a II. r. vádlott külön-külön 9.275-9.275 (kilencezer-kettőszázhetvenöt-kilencezer-kettőszázhetvenöt) forintot köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

### **I N D O K O L Á S:**

A Székesfehérvári Törvényszék a 2014. december 5. napján kihirdetett 6.B.57/2011/65. számú ítéletével az I.r. vádlottat társtettesként elkövetett csalás büntette (Btk.373.§.(1)(6) bekezdés b/ pont), 4 rb. társtettesként elkövetett csalás büntette (Btk.373.§.(1), (5) bekezdés b/ pont), 2 rb. társtettesként elkövetett csalás büntette (Btk.373.§.(1)(4) bekezdés b/ pont) miatt 5 év szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani és a büntetésből a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt.

Ellenben a vádlottat az ellene vesztegetés büntette (Btk. 290.§ (1), (2) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette.

A II.r. vádlottat társtettesként elkövetett csalás büntette (Btk. 373.§ (1), (6) bekezdés b/ pont), 4 rb. társtettesként elkövetett csalás büntette (Btk. 373.§ (1), (5) bekezdés b/ pont), 2 rb. társtettesként elkövetett csalás büntette (Btk. 373.§ (1), (4) bekezdés b/ pont) és hatóság félrevezetésének vétsége miatt 5 év szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett arról, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A szabadságvesztésbe az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben eltöltött időt beszámította.

A hamis tanúzásra felhívás büntette (Btk. 276.§ (1) bekezdés) miatt emelt vád alól a vádlottat felmentette.

Mindkét vádlottat felmentette 1 rb. társtettesként elkövetett csalás büntette (Btk. 373.§ (1), (5) bekezdés b/ pont) miatt emelt vád alól.

Egyetemlegesen kötelezte a vádlottakat a Kft1. magánfél részére 102.907.933 Ft kártérítés és kamatai megfizetésére, továbbá 6.174.476 Ft eljárási illeték megfizetésére is. Ezt meghaladóan a magánfél polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította.

Döntött a bűnjelek további sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I.r. vádlott és védője, a II.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.476/2015/1. számú átiratában az ügy elbírálására tanácsülés tartását indítványozta és bejelentette, hogy nyilvános ülés tartása esetén azon nem vesz részt.

A bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával az ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette. A bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelve, a vádlottak tagadása mellett helyes tényállást állapított meg. Indokolási kötelezettségét a minimumhoz közeli szinten teljesítette.

A vádlottak és védőik által a felmentés érdekében bejelentett fellebbezések a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma miatt nem vezethetnek eredményre.

Okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére, törvényes a vagyon elleni cselekmények esetében a társtettesi minőség megállapítása is.

A tényállás 5. oldal 4. pontjában felhívott korábbi elítélés miatt azonban szükségesnek tartotta az I.r. vádlott részben különös visszaesői minőségének megállapítást. Kifejtette azt is, hogy a feltételes szabadság kedvezőbb rendelkezései ellenére az elkövetéskori Btk. a kedvezőbb, mivel az elkövetéskor a középérték alkalmazása még nem volt hatályban.

A bűnösségi körülményeket az I.r. vádlott esetében kiegészítendőnek tartotta a különös visszaesői minőséggel. Álláspontja szerint a törvényi minimumban meghatározott büntetés kirívóan enyhe, de az ügyészi fellebbezés hiányában a súlyosítási tilalom beállt, így az enyhítésre nem kerülhet sor.

Felhívta a figyelmet arra, hogy a II.r. vádlott esetében kimaradt a rendelkező részből a börtön végrehajtási fokozat, a megítélt polgári jogi igény kapcsán az illeték meghatározása törvénysértő, mivel az 1990. évi XCIII. törvény 42.§ (1) bekezdés a) pontja alapján az illeték maximális mértéke 1.500.000 forint lehet.

Ezért indítványozta az I.r. vádlott bűnösségének megállapítását 1 rb. társtettesként és különös visszaesőként elkövetett az 1978. évi IV. tv. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel a (7) bekezdés b) pontja szerint minősülő és büntetendő üzletszerűen, különösen nagy kárt okozó csalás bűntettében, 4 rb. társtettesként és részben különös visszaesőként elkövetett az 1978. évi IV. tv. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő és büntetendő jelentős kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás bűntettében, 2 rb. társtettesként és különös visszaesőként elkövetett az 1978. évi IV. tv. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő és büntetendő nagyobb kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás bűntettében, a II.r. vádlott bűnösségének megállapítását 1 rb. társtettesként elkövetett az 1978. évi IV. tv. 318§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel a (7) bekezdés b) pontja szerint minősülő és büntetendő üzletszerűen, különösen nagy kárt okozó csalás bűntettében, 4 rb. társtettesként elkövetett az 1978. évi IV. tv. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő és büntetendő jelentős kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás bűntettében, 2 rb. társtettesként elkövetett az 1978. évi IV. tv. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő és büntetendő nagyobb kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás bűntettében, az 1978. évi IV. tv. 237.§-ába ütköző és aszerint büntetendő hatóság félrevezetésének vétségében. A büntetést mindkét vádlott esetében halmazati büntetésként tekintse kiszabottnak.

Indítványozta, hogy az I.r. vádlottat az 1978. évi IV. tv. 254.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés szerint minősülő és büntetendő gazdálkodó szervezet önálló intézkedésre jogosult tagjának, kötelessége megszegésére irányuló vesztegetés büntette alól, társtettesként elkövetett az 1978. évi IV. tv. 318. (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő és büntetendő üzletszerűen, jelentős kárt okozó csalás büntette alól, a II.r. vádlottat társtettesként elkövetett az 1978. évi IV. tv. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő és büntetendő üzletszerűen, jelentős kárt okozó csalás büntette alól, az 1978. évi IV. tv. 242. (1) bekezdésébe ütköző és aszerint büntetendő hamis tanúzásra felhívás büntette alól tekintse felmentettnek.

Ezen túlmenően a II.r. vádlott tekintetében a börtön végrehajtási fokozat, a megítélt polgári jogi igény illetékének 1.500.000 forintban történő megállapítását, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A II.r. vádlott védője a 2016. február 16. napján érkezett beadványában fellebbezését részletesen indokolta és pontosította.

Elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a Be. 351.§ (2) bekezdés a) és c) pontján alapuló megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az iratok tartalma és megfelelő ténybeli következtetéssel helyesbített tényállás alapján a II.r. vádlott felmentését, végül a II.r. vádlott részbeni felmentését és a kiszabott büntetés jelentős enyhítését indítványozta.

A megalapozatlanság kapcsán azt emelte ki, hogy bár az elsőfokú bíróság az ítélete 7-8. oldalán hivatkozott az építési munkálatok három munkafázisára, a második munkafázist, amelyben a Kft2. az anyag beépítését 70.450.700 forint + áfa áron továbbadta a Kft3.-nek, mint alvállalkozónak, teljesen figyelmen kívül hagyta az ítélet 34. oldalán a bűnösség levezetésének körében. Ez a levezetés azonban hibás, mert a Kft3. a három munkafázisból az arra kötött szerződések alapján nem 198.915.625 forint, hanem 286.969.000 forint bevételre számíthatott a 250.718.87 forint

kiadással szemben, tehát ha neki is teljesítenek, a Kft3. képes lett volna az alvállalkozói által elvégzett munkát kiegyenlíteni.

Álláspontja szerint nem került teljeskörűen feltárássra, hogy az egyes alvállalkozók melyik munkafázisban, pontosan milyen mértékben vettek részt, a második munkafázis ellenértéke, a Kft2. által fizetendő vállalkozói díj teljesült-e, ahhoz hozzájutott-e a Kft3. Ezek vizsgálata nélkül az ítélet 3., 4., 5. pontjait illetően nem állapítható meg az ítélet szerinti bűnösség, mivel ezeket az alvállalkozókat a Kft2.-től várt vállalkozási díjból kellett volna kielégíteni. Amennyiben a Kft3. nem jutott hozzá ezen díjhoz, úgy neki sem állt módjában a három alvállalkozót kielégíteni, így e cselekményeket illetően csak felmentésnek lehet helye. E körben maga a vád sem tartalmazott semmiféle adatot, körülményt, az elsőfokú bíróság sem állapított meg tényállást és indokolási kötelezettségének jelentős mértékben nem tett eleget, amely jelentősen és átfogóan kihat a családi cselekményekre, ami hatályon kívül helyezésre, illetve felmentésre vezethet.

Ezen túlmenően iratellenesnek tartotta az ítélet 35. oldal azon megállapítását, miszerint „Ténylegesen nem is fizettek a cégek szolgáltatásáért, vagy az értéknek csak egy töredékét fizették...”, mert az ítélet 1. pontja tekintetében az összes állítólagos szállítás több mint a fele a sértett által is elismerten kifizetésre került 20.000 m<sup>3</sup>-re szerződtek, amit az átadott 10 millió forinttal a sértett által is elismerten ki is fizettek, a további 15.000 m<sup>3</sup>-ről újabb írásbeli szerződést nem kötöttek, a sértett sem szállítóleveleket, sem teljesítési igazolásokat nem csatolt, az utolsó napokban szállított anyag pedig rossz minőségű volt.

Mivel a jogtalan haszonszerzési célzatnak és a megtévesztési szándéknak a szerződés megkötésekor kell fennállnia, a szerződés ellenértékét kifizették és ez volt az első megkötött szerződés az alvállalkozói oldalon, csak egy polgári jogi ügyletről és tartozásról van szó, büntetőjogi felelősséget ezen tényállásra alapítani nem lehet. A tényállás megalapozatlan és hiányos, az indokolás rövid, de az iratok tartalma és a helyes logikai következtetés levonásával megállapítható, hogy nem történt bűncselekmény.

A 6. pontbeli tényállást illetően részben iratellenesnek tartotta az ítélet 16. oldalán tett azon megállapítást, mely szerint az I.r. vádlottnak és tanú5 az engedményezési megállapodások megkötésére vonatkozó „ígéretei döntő szerepet játszottak”, mivel a sértett cég képviselői kötötték ki ezt a feltételt, ehhez a vádlottak csak hozzájárultak, illetve abba beleegyeztek, az engedményezés realizálását a Kft4. hiúsította meg. Nem helytálló az a következtetés, hogy a megtévesztés fő eszköze, az engedményezés ötlete a vádlottaktól indult, mert azt a megrendelői oldal szabotálta el, tehát a Kft4. és részben (a 2. tényállást illetően) a Kft5.

A tényállás 2. pontja kapcsán azt kifogásolta, hogy az ítélet nem adta indokát annak, hogy miért fogadja el szállított mennyiségnek, kárértéknek a sértett cég ügyvezetője, a tanú1 által megjelölteket. A vádlottak a teljesítés mértékét vitatták és azt a tanú1 is elismerte, hogy volt olyan eset, amikor a Kft3. bélyegzőjét megkapta, így lehetősége volt arra, hogy ellenőrizetlenül, a saját maga érdekei szerint lebélyegezze a szállítóleveleket. Erre pedig abból lehet következtetni, hogy a tanú1 az üzleti kapcsolat során szabálytalanul, irreális mértékben (285.000.000 forint) töltött ki egy ún. biankó engedményezési megállapodást. A megrendelő Kft5. és a Kft4. pedig következetesen vitatta a tényleges teljesítés mértékét, mert a teljesítés ellenőrzése eredményeként arra jutott, hogy a helyszínre nem került leszállításra és bedolgozásra olyan mennyiségű anyag, amit vele le kívántak igazoltatni. Ez pedig kihat a büntetőjogi felelősségre, a megítélt polgári jogi igény és a fizetendő illeték összegére is.

A büntetés kiszabását illetően azt hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a belső arányosság követelményét, nem a II.r. vádlott az értelmi szerző, „csak balek”, azt, hogy a Kft5. és a Kft4. a sértetteket biztosították, erősítették, garanciát vállaltak a munkáért, a teljesítésért. A II.r. vádlott nem állította be magát jól menő, felkészült vállalkozónak, cégét tőkeerős vállalkozásnak. Egyértelművé tette, hogy a munkát alvállalkozókkal kívánja elvégeztetni, akiket ő is a megrendelőtől várt bevételekből kíván kifizetni. Ezzel a körülménnyel a szerződés megkötésekor az alvállalkozói is tisztában voltak. A Kft5. és a Kft4. részéről kifejtett ígéretek, biztatások és garanciák azt a látszatot keltették, hogy teljes egészében a Kft3. mögött állnak.

Ezen ígéretekben a szerződések megkötésének időpontjában, a munkák kezdeti fázisában a II.r. vádlott, aki laikus, a helyi viszonyokat és a személyi összefüggéseket nem ismerte, maga is bízhatott. Ez pedig a II.r. vádlott felmentésére adhat alapot, de minimum nyomatékos enyhítő körülmény.

Az elkövetéskori Btk. alkalmazására vonatkozó ügyészi indítvánnyal nem értett egyet.

A bizonyítás felvételét követően a tárgyaláson az I.r. vádlott védője azt hangsúlyozta, hogy nem volt törvénysértő a Kft3. részéről az alvállalkozók igénybevétele. Az engedményezésnél három szereplő van, de kettő a szerződő fél, a kötelezettet csak értesíteni kell. Visszterhes szerződésről van szó, kötelezettségvállalásról, ahol megveszik az adósságot, a megállapodás köti a kötelezettet. A Kft3. mint engedményező letudta a kötelezettségét, mivel amilyen mértékben a fővállalkozó tartozott neki, olyan mértékben engedményezett. Ezután az a körülmény, hogy a Kft3. nem fizetett, az nem bűncselekmény. A vádlottak pedig arról nem tehetnek, hogy a fővállalkozó nem fizetett. Utalt arra is, hogy amennyiben a szerződéses konstrukció úgy volt kialakítva, hogy engedményezés történik, nincs károkozási szándék.

A Kft3. három szerződést kötött. Ezek közül a Kft2.-nél alvállalkozó volt több mint 60 millió forint értékben, ezek okán pedig volt fedezete. A szerződések alapján a Kft3. biztos volt abban, hogy a fővállalkozók fizetnek.

Az elsőfokú bíróság ítéletét megalapozatlannak tartotta, mert az elsőfokú bíróság mellőzte a polgári jogi vonatkozásokat, illetve törvénysértő megállapításokat tett az engedményezés kapcsán.

Ezen túlmenően nem derítette fel az elsőfokú bíróság azt sem, hogy miért állította le a tanú2 a szállításokat. A szerződéshez melyik három számla köthető, mert az nem tesz ki 85 millió forintot.

Hivatkozott arra is, hogy a pénzt a II.r. vádlott vette fel, a számlaszám is az övé volt, a II.r. vádlott volt az, aki a tanú8-nak adta a pénzt. Ebben az I.r. vádlottnak semmilyen szerepe nem volt.

Az elsőfokú bíróság tényből tényre is tévesen következtetett. Ezt arra alapította, hogy a tanú1 is elmondta, ő azért kötött szerződést, mert volt engedményezés. A Kft3. a kért engedményezést megadta, így az ő részéről nem volt megtévesztő magatartás. Ezért az engedményezési esetekben elsődlegesen az I.r. vádlott felmentését kérte. A többi ügyben a szerződést a tanú4-t készítette, ez nem volt a vádlottak hibája, ez esetekben nem bizonyított az I.r. vádlott bűnössége, ezért felmentést kért. Amennyiben erre nincs lehetőség, a megalapozatlanság miatt az ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

Az I.r. vádlott nyilatkozatában előadta, hogy ő bűncselekményt nem követett el, mert senkit nem csapott be, senkit nem hitegetett, a Kft6. tartotta tévedésben őket. Ezért a felmentését kérte.

A II.r. vádlott védője fenntartotta a bejelentett fellebbezését és annak részletes indokolását.

Hangsúlyozta, hogy a másodfokú eljárás során felvett bizonyítás nem hozott új adatokat. A tanú4 vallomása nem új bizonyíték. A tanú1 meghallgatása alapján sem tisztázható egyértelműen a teljesítés, ezt az emlékeztető sem teszi egyértelművé, a Cég és társa belekeveredése a szállításba, a

bélyegző elvitele olyan dolgok, amelyek megkérdőjelezzik és kétségesse teszik a tanú1 vallomását. Kiemelte, hogy nincs olyan új bizonyíték, amelynek alapján megállapítható lenne a pontos elkövetési érték.

Elsődlegesen a tényállás felderítetlensége miatt az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Másodlagosan a Kft.2.-féle ügy kapcsán, a 36 millió forint pozitívum miatt a vádlott felmentését kérte arra is hivatkozással, hogy nem helytálló az, hogy a megjelölt összegért a munka nem végezhető el.

Az engedményezés tekintetében mindenben egyetértett az I.r. vádlott védője által előadottakkal, mivel mindenki tudott az engedményezésről és a profit a fővállalkozóknál tűnt el, aminek a következménye az alvállalkozóknál csapódott le. Ennek a sornak a végén állt a II.r. vádlott, aki számára ekkor derülhetett ki, hogy milyen helyzetbe kerültek.

A további, kisebb tényállásoknál nincs adat arra, hogy a cégek miért a Kft3.-tól kérték a pénzt, ezt a Kft.2-nek kellett volna fizetnie.

Hangsúlyozta, hogy a csalás tényállási elemeinek a szerződés megkötésekor kell fennállnia. Volt aláírt szerződés, ez az 1. tényállásnál kifizetésre került, ami maximum polgári jogi vita lehet. A tanú1 és a Kft.6. féle ügyben a sértettek kérték az engedményezést, és ezt a Kft3. meg is tette.

Marasztaló ítélet esetén kiemelte a belső arányosságot és azt a körülményt, hogy a sértetteket a Kft4., nevezetesen tanú5 és a Kft5. tévesztette meg. A sértettek közrehatása is jelentős, mert belementek olyan szerződésbe, ahol mindenki tudta, hogy vagy fizetnek nekik vagy nem, üzleti kockázatot mérlegeltek. A 7 éves időmúlás, a II.r. vádlott szerződéskötéskori tudattartalma, az előzetes és a házi őrizet megszüntetése utáni magatartása miatt, arra tekintettel, hogy a hosszú tartamú szabadságvesztés nem büntetési cél, méltányos büntetés kiszabását kérte.

A II.r. vádlott kijelentette, hogy nem követett el, nem tervelt ki semmilyen bűncselekményt, ezért a felmentését kérte.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője felszólalásában kifejtette, hogy a másodfokú eljárásban felvett bizonyítás nem hozott új elemet, a tanú4 és a tanú1 vallomása nem befolyásolja a tényállást.

Az átiratában írtakat annyiban módosította, hogy minimumhoz közeli az indokolás, de az elsőfokú bíróság nem szegte meg az indokolási kötelezettségét. Nincs megalapozatlanság, az ítélet érdemi felülbírálatra alkalmas, a védői indítványok alaptalanok, törvényes a bűnösségre vont következtetés. Ugyanakkor mellőzte az átiratban írtakhoz képest a különös visszaesésre utalást az I.r. vádlottnál, de fenntartotta a középérték kapcsán kifejtetteket. Az elkövetéskori Btk. alkalmazására, a valóban nyomatékos időmúlás ellenére a kirívóan enyhe büntetés hangsúlyozása mellett az átiratában írtakkal egyezően tett indítványt.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán az utolsó szó jogán felszólalni nem kívánt, a II.r. vádlott pedig az utolsó szó jogán fenntartotta a felszólalásában előadottakat.

A fellebbezések nem alaposak.

A védelmi fellebbezésekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét, az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§.(2) bekezdése szerinti korlátozott terjedelemben bírálta felül, melynek során nem érintette az elsőfokú bíróság által hozott és fellebbezéssel nem támadott felmentő rendelkezéseket.

A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság túlnyomó részt a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. A vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálásához szükséges bizonyítékokat jórészt beszerezte, azokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte.

A bizonyítás során figyelemmel volt a kiemelt jelentőségű ügyek eltérő eljárási szabályaira is.

Széles körben eleget tett a védelem bizonyítási indítványainak is, és így került kihallgatásra a tanú6, aki a tanú7 titoktartás alóli felmentő nyilatkozatát követően tett tanúvallomást. Igaz, hogy a tanú vallomását, bár az ítélet 21. oldal 2. bekezdésében felsorolta, a bizonyítékok között ténylegesen nem értékelte, de az egyébként sem szolgált lényegi információval.

A II.r. vádlott védőjének indítványára került sor a tanú8, tanú20 és tanú10 tanúkenti megidézésére, az I.r. vádlott indítványára pedig a tanú9 tanúkenti idézésére.

A tanú21, a tanú9 és a tanú10 tanúk neve csak megemlízésre került az ítélet 21. oldal 2. bekezdésében, de vallomásukat ténylegesen nem értékelte.

A II.r. vádlott védője indítványozta a tanú11 nyomozati vallomásának ismertetését a könyveléssel kapcsolatban, amit az elsőfokú bíróság elutasított, de ennek nem adta indokát az ítéletében a Be.258.§.(3) bekezdés f/ pontjának megfelelően. Ugyanígy elmaradt a tanú12 tanúkenti kihallgatása iránti II.r. védői bizonyítási indítvány elutasításának megokolása is.

Az ítélet 38. oldal utolsó bekezdésében és a 39. oldalon írt indokolással, ami szintén elutasított bizonyítási indítványokra vonatkozik, a másodfokú bíróság is egyetértett.

Törvényesen került sor az elhunyt a tanú13 nyomozás során tett tanúvallomásának a felolvasására a Be.296.§.(1) bekezdés a/ pontja alapján.

Törvénysértő volt ugyanakkor mindez a tanú5 vallomása kapcsán, mert az elsőfokú bíróság nem győződött meg - halotti anyakönyvi kivonat beszerzésével - a tanú halálának tényéről, megelégedett a postai kézbesítő ez irányú feljegyzésével.

Így került sor arra, hogy az I.r. vádlott hivatkozása alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy a tanú nem hunyt el, vallomásának felolvasása így eljárási szabályt sértett, az ügyben másodfokú tárgyalást kellett kitűzni a Be.363.§.(2) bekezdés b/ pontja alapján, melyen a másodfokú bíróságnak kellett meghallgatnia tanúként Torma Józsefet. Figyelemmel a tanú1 vallomásával való összefüggésre, a másodfokú bíróság a tanú1-t is megidézte, és újból meghallgatta.

Az elsőfokú bíróság az ügy szempontjából releváns okirati bizonyítékokat is a tárgyalás anyagává tette és ezeket ítélete indokolásában is megjelölte.

Törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a 2013. március 20-i tárgyaláson a Be.554/L.§.(2)(3) bekezdései alapján a tárgyalás anyagának ismertetésével ismételte meg.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás legnagyobbbrészt megalapozott, de a Be.351.§.(2) bekezdés b/ és c/ pontjai alapján részben megalapozatlan, mert az hiányos, illetve ellentétes az iratok tartalmával.

Ezt a megalapozatlanságot azonban a másodfokú bíróság kiküszöbölhetőnek látta, így az iratok tartalma alapján az alábbiakkal egészíti ki, illetve pontosítja:

- Az ítélet 5. oldalán a 4. pontban megjelölt ítélettel a bíróság az I.r. vádlottat 4 év közügyektől eltiltásra is ítélte. A cselekmények elkövetési időpontja 2006. április és május hónapok.
- Ugyanezen oldalon a 6. pont alatti elítéléssel az I.r. vádlottat 1 év közügyektől eltiltásra is ítélte a bíróság a 2009. márciustól júliusig elkövetett cselekmények miatt.
- A 8. pont alatt megjelölt ítélettel az I.r. vádlottat 2 év közügyektől eltiltásra is ítélte a bíróság a 2009. április 3. napján elkövetett cselekmény miatt.
- A 9. pont alatti ítélettel az I.r. vádlottat 3 év közügyektől eltiltásra is ítélték a 2005. november 23. napján elkövetett cselekmények miatt.
- a 6. oldalon, a 11. pont alatti elítéléssel az I.r. vádlottat 3 év közügyektől eltiltásra is ítélték a 2008. február 6. - 2008. július 24. között elkövetett cselekmények miatt.
- A 13. pont alatti elítélésben a bíróság 3 év közügyektől eltiltást is kiszabott a 2004. szeptember 30. napján elkövetett cselekmények miatt.
- A 14. pont alatt megjelölt ítéletekkel az I.r. vádlottat 2 év közügyektől eltiltásra is ítélték a 2004. évben elkövetett cselekmény miatt.
- A 6. oldal utolsó bekezdését a II.r. vádlott előélete tekintetében azzal pontosítja, hogy a II.r. vádlottat a bíróság 500.000 Ft pénzmellékbüntetésre is ítélte a 2003. november 26. napján elkövetett cselekmény miatt.

A fenti kiegészítésekre az I.r. és a II.r. vádlott erkölcsi bizonyítványa alapján került sor azért, hogy a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetéseiket pontosan meg lehessen állapítani.

- A 7. oldal 1. bekezdését követően rögzíti, hogy a II.r. vádlott ellen a Debreceni Járásbíróság 70.B.1314/2015. szám alatt költségvetési csalás büntette és 2 rb. hamis magánokirat felhasználásának vétsége miatt folytat büntetőeljárást.

A kiegészítésre a vádlott erkölcsi bizonyítványa és a Debreceni Járásbíróság telefonon történő megkeresése alapján került sor.

- A 7. oldal 1. bekezdését követően rögzíti az alábbiakat is: A Zrt. közbeszerzést írt ki a 62. számú út székesfehérvári szakaszának felújítására 1.080.000.000 Ft értékben.

A pályázatot a Kft4. nyerte meg 749.965.824 Ft-os ajánlattal kb.100.000 m3 meddő töltőanyag és kb. 25.000 m3 robbantott dolomit beépítésére.

A Kft4. 2009. május 12-én kötött szerződést a Kft5-tel építőanyag beszerzésére és szállítására 534.528.958 Ft-ra.

- Ez után a következőket is rögzíti: A II.r. vádlott 2008. február 27-én Debrecenben alapította meg a Kft3. 500.000 Ft törzstőkével.

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság mint Cégbíróság 2008. március 5-én jegyezte be 0909014612 szám alatt a cégjegyzékbe.

A cég fő tevékenysége közúti áruszállítás. Tevékenység továbbá lakó-és nem lakó épület, út, autópálya építésére, s egyéb munkálatok végzésére terjedt ki.

A társaság ügyvezetői a II.r. vádlott és a tanú14 voltak.

A céggel szemben jelen ügy nyomozásának menetében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 7.Fpk.09-10-000101/6. számú végzése folytán 2010. április 22-én felszámolás indult.

A cég a 117338008-20851152-00000000 számú bankszámláját a Bank Hajdú Megyei Igazgatóságánál vezette, melyet 2009. május 19. napján nyitott.

Erre a kiegészítésre a rendelkezésre álló cégiratok alapján került sor.

- A 7. oldal 4. bekezdés 2. mondatát úgy javítja ki, hogy a projektben való részvétel „lehetőségéről” a tanú8-t is tájékoztatta....
- A 8. oldal 2. bekezdését azzal pontosítja, hogy a külön szerződés megkötésére (tanú8-Kft.3) 2009. június 19. napján került sor.
- A 9. oldal 3. bekezdéséből a „de arra képesek se lettek volna...” kezdetű mondatrészt mellőzi, elfogadva a védelmi fellebbezésben írtakat.
- A 11. oldal 6. bekezdését kiegészíti azzal, hogy az engedményezési megállapodás 2. pontja szerint a Kft3. számlájának másolatát az eredeti számla kézhezvételét követő 8 napon belül a Kft4. rendelkezésére bocsátja, aki vállalja a Kft3. által leigazolt és befogadott számla teljes mértékben történő kiegyenlítését.
- A 12. oldal 1. bekezdése után megállapítja, hogy a számlák összege 133.607.933 Ft volt.
- A 13. oldal 2. bekezdés 2. sorából mellőzi a „nem” szót.
- A 16. oldal 5. bekezdés 3. sorában a 9.534.554 Ft helyett 6.409.554 Ft-ot állít (nyom. irat VI. kötet 433. oldala)

A fenti kiegészítésekkel, pontosításokkal az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás már minden szempontból megalapozott, a vádlottak tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így az irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság a minimálisan szükséges terjedelemben eleget tett az indokolási kötelezettségének is.

Számot adott arról, hogy melyik bizonyítékot milyen körben, miért fogadott el, illetve melyiket, milyen okból vetette el.

Összefoglalva bemutatta a vádlottak védekezését és a tanúk vallomásait az egyes tényállási pontokat illetően is.

Bár csak felsorolás-szerűen, de megjelölte a releváns okirati bizonyítékokat is.

Ezt azonban ki kell egészíteni azzal, hogy a 2. tényállási pontot illetően jelentőséggel bírtak a teljesítési igazolási jegyzőkönyvek, az engedményezési megállapodások, a számlák és a Kft1. felszólító levele is.

Az elsőfokú bíróság okát adta, annak, hogy a vádlottak tagadásával szemben a bűncselekményekben betöltött szerepüket miért az egyes tanúk (tanú2, tanú7, tanú1, tanú15, tanú16, tanú17, tanú18, tanú19 és tanú4) vallomása alapján állapította meg.

A másodfokú tárgyaláson meghallgatott a tanú4 - bár tett ellentmondó nyilatkozatot is az I. és II.r. vádlott szerepéről - fenntartotta a nyomozati vallomását.

A tanú1, akit a nyomozás során és az elsőfokú eljárásban is több alkalommal meghallgattak, a másodfokú tárgyaláson tett vallomásaiban minden lényeges kérdést illetően a korábbi vallomásaiban előadottakkal egyezően nyilatkozott.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak lehetőségeit, anyagi helyzetüket, a géppark teljes hiányát, az ebből levezethető szándékukat illetően tett megállapítások kapcsán is helyesen mérlegelte részben a vádlotti nyilatkozatokat, részben pedig a tanúvallomásokat. Törvényszerű volt, hogy a vádlottaknak a munkák elvégzéséhez alvállalkozókat kellett bevonniuk, az építéshez szükséges anyagok kitermelőivel, szállítóival, beépítőivel kellett szerződniük.

Rá kell azonban mutatni arra, hogy önmagában nem az alapozza meg a bűncselekmény megállapíthatóságát, hogy egy cég - nem lévén birtokában a teljesítéshez szükséges kapacitásnak - alvállalkozókat vesz igénybe, és az ő segítségével tesz eleget a szerződésben vállalt kötelezettségeinek. Az sem ad alapot a bűncselekmény megállapíthatóságára, ha alvállalkozóit azért nem tudja kifizetni, mert maga sem kapta meg a teljesítésért járó összeget. A szerződéskötéskori teljesítési szándékot kell vizsgálat tárgyává tenni.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottak szerződéskötéskori csalási szándékára vont le logikai következtetést. Ezt valóban nemcsak abból lehetett levonni, hogy utóbb nem fizettek a velük szerződött cégeknek, hanem abból is, hogy eleve olyan feltételekkel kötötték meg a szerződéseket, amelyek részükről olyan áron teljesíthetetlenek voltak. Ezekből a körülményekből csak arra lehet következtetni, hogy már eleve nem is állt szándékukban a teljesítés.

Osztotta a másodfokú bíróság a II.r. vádlott védőjének okfejtését a különböző munkafázisokért járó összegeket illetően, hiszen az ún. második munkafázis kapcsán a Kft3-nek valóban járt volna 70.450.700 Ft a Kft2.-vel kötött szerződés alapján, és így az elméleti lehetősége valóban fennállt volna a velük szerződött személyek kifizetésére, de ez azért nem bír jelentőséggel, mert a vádlottaknak eleve nem állt szándékában az elvégzett munka, a leszállított anyag kifizetése.

Az engedményezési megállapodásokra történt védői hivatkozásokra tekintettel a másodfokú bíróság szükségesnek látta, hogy ezen megállapodások ténybeli és jogi megítélését is megvizsgálja.

Az elsőfokú bíróság ezekkel összefüggésben mindössze azt állapította meg, hogy ezek is pusztán a megtévesztést szolgálták.

Indokolt azonban ennek a bővebb kifejtése.

Az engedményezést az elkövetéskor hatályos Ptk. XXVII. fejezete szabályozta, fogalmát a 328.§.(1) bekezdése adja meg, mely szerint a jogosult a követelését szerződéssel másra átruházhatja.

A 328.§.(3) és (4) bekezdései szerint az engedményezésről a kötelezettet értesíteni kell, és hogy a kötelezettet az engedményező értesíti.

A 329.§.(1) bekezdése szerint az engedményezéssel az engedményes a régi jogosult helyébe lép.

A 330.§.(1) bekezdése értelmében az engedményező az engedményessel szemben a kötelezett szolgáltatásáért - az engedményezés fejében kapott ellenérték erejéig - kezesként felel, bizonyos kivételekkel, melyek jelen ügyre nem vonatkoznak.

Az engedményezés tehát kétoldalú ügylet, nem kell hozzá a kötelezett hozzájárulása. Önmagában a megállapodás megkötése és az a körülmény, hogy az engedményezési szerződés megkötését a sértettek kezdeményezték viszont nem eredményezi a vádlottak mentesülését a büntetőjogi felelősség alól a következők miatt:

Egyrészt az engedményezésekre minden esetben a szerződések megkötése után, a teljesítés biztosítása érdekében került sor.

A bíróságnak pedig a vádlottak szerződéskori teljesítési szándékát kellett vizsgálnia. Az engedményezési megállapodásoknak e szándék vizsgálata körében van jelentősége, a vádlottak ezzel összefüggően tanúsított magatartása alátámaszthatja vagy éppen cáfolhatja a teljesítési szándékot.

Ilyen összefüggésben vizsgálva az engedményezési szerződéseket, az állapítható meg, hogy a vádlottak részben nem is értesítették a kötelezetteket az engedményezésről, másrészt pedig az engedményeseknek a Kft3.-hez benyújtott számláit nem fogadták be, nem igazolták le, nem továbbították a kötelezettek felé, ezzel a teljesítést eleve megghiúsították.

Más esetben a kötelezett írásbeli kérésére a számla jogszerűségét is vitatta a II.r. vádlott, a számla hamisságát állítva.

Az is a csalási szándékra és az engedményezés komolytalanságára utal, amikor a tanú1 a Kft5. felé kötött engedményezési szerződésbe utóbb - az I.r. vádlott javaslatára - 285.000.000 Ft-ot írt be, miközben a Kft5. és a Kft3. szerződése összesen bruttó 168.000.000 Ft-ról szólt.

A vádlottak a Kft3. által kiállított számlák alapján az ítélet 18-19. oldalain írt részletezés szerint a Kft4-től és a Kft5-től összesen 50.685.937 Ft-ot kaptak meg a cég bankszámlájára, melyet szinte azonnal felvett a II.r. vádlott és azt nem a sértettek kifizetésére, hanem saját célra fordították.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság is kétséget kizáróan megállapíthatónak látta a bűncselekmények elkövetését.

A felmentést célzó fellebbezések az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységét támadják, a vádlotti védekezések elfogadtatását célozzák, ami viszont a hatályos perrendi szabályok szerint a másodfokú eljárás során nem vezethet eredményre.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján a felülbírált bűncselekmények tekintetében okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére.

A vádlottak, mint a Kft3. nevében eljáró és intézkedő I.r. vádlott és a cég képviselője, a II.r. vádlott a három útépitési és szállítási szerződés kapcsán összesen 269.366.325 forintra számíthattak.

Önmagában ennek alapján lehetőségük lett volna az ítélet 34. oldal 8. bekezdésében meghatározott 250.718.087 forint anyag- és szolgáltatás értékének a megfizetésére.

Az e bekezdésben meghatározott összeget nem vitásan sem a Kft4., sem a Kft5. teljes összegben és időben nem fizette ki a Kft3.-nek, csak az az összeg került a cég számlájára, amelyet az ítélet 16-17. oldala tartalmaz.

Ugyanakkor a vádlottak a szerződések megkötése előtt tájékozottak voltak a tekintetben, hogy a Kft4. milyen értékben nyerte el a közbeszerzési pályázatot, erről a tanú5 beszámolt ismerősenek, az I.r. vádlottnak és a Kft5.-höz irányította. Mielőtt a szerződések aláírására került volna sor a vádlottak tisztában voltak azzal, hogy a fővállalkozó és az első alvállalkozó milyen szerződési feltételekkel, milyen árakkal dolgoznak, az alvállalkozói szerződéseket ennek ismeretében olyan árakkal határozták meg, amelyek a kifizetéseket eleve kétségessé tették. Azt az útépitési munkát pedig, amelyet a Kft2.-től alvállalkozóként vettek át, a szerződésben kb. 10 %-kal kevesebb összegért vállalták.

Az alvállalkozók körében az köztudomású volt, hogy a Kft4. által elnyert összegért, a Zrt. által kiírt pályázati munka nem teljesíthető, de az alvállalkozók üzleti kockázatot vállaltak a szerződés megkötésével abban a reményben, hogy az elvégzett munkájukért a pénzt megkapják.

A Kft3. azonban sem gépparkkal, sem munkaerővel nem rendelkezett, a munkák elvégzéséhez, a szükséges anyagok helyszínre szállításához alvállalkozókat kellett, hogy bevonjon.

A teljesítési igazolások ellenőrzés nélküli aláírása, a sorozatban aláírt engedményezési szerződések, azok visszavonása és annak indokai, az alvállalkozók folyamatos hitegetése a kifizetéssel, miközben a cég számlájára átutalt pénzüsszegek azonnal felvételre kerültek és abból csak egy alvállalkozó felé teljesítettek, csak arra vonható következtetés, hogy az vádlottaknak a szerződés megkötésekor nem állt szándékában az, hogy a velük szerződő, nekik anyagot biztosító cégeknek, a munkát (építést,

szállítást) ténylegesen elvégző alvállalkozóknak a nekik járó, szerződésben kikötött összegeket vagy azok egy részét megfizessék.

E körbe tartozik a tényállás 1. pontja is, mivel a szerződésben szereplő 15.000-20.000 m<sup>3</sup> anyag ellenértékének kifizetése csak azt a célt szolgálta, hogy folyamatosan hozzájussanak a további töltőanyaghoz, amit igazol az is, hogy a Kftl.-vel, aki már a korábbi töltőanyagot is elszállította, 150.000 m<sup>3</sup> útépitési töltőanyag szállítására kötöttek szerződést.

Az alkalmazandó jogszabály tekintetében a másodfokú bíróság nem osztotta a Fellebbviteli Főügyészségnek a középértékkel kapcsolatos okfejtését, amellyel az elkövetéskori Btk. alkalmazását szorgalmazta.

Egyetértett azzal az elsőbírói állásponttal és indokkal, miszerint a vádlottakra az elbíráláskori Btk. alkalmazása a kedvezőbb.

A vagyon elleni bűncselekményeknél az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az üzletszerű elkövetést, valamint a vádlottak elkövetői minőségét. Tévedett azonban a rendbeliséget illetően a rendelkező részben, és elmulasztotta feltüntetni a helyesen megállapított üzletszerűségnek megfelelő Btk. 373.§ (2) bekezdés bc) pontját is.

Indokolása pedig nem utal a Btk. 459.§ (6) bekezdés b), c) és d) pontjaira, amely meghatározza a nagyobb, a jelentős és a különösen nagy kár fogalmát.

Mivel a cselekmények minősítése csak részben volt törvényes, a másodfokú bíróság a rendelkező részben a rendbeliséget korrigálta, a minősítést pontosította és az ehhez kapcsolódó indokolást a fentiek szerint kiegészítette.

Az ügyészi indítvány kapcsán ugyanakkor szükségtelennek ítélte a másodfokú bíróság, hogy a fellebbezéssel nem támadott felmentéseknél is feltüntesse, az általa egyébként sem osztott elkövetéskori Btk. szakaszokat.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen sorolta fel.

A másodfokú bíróság a bűnösségi körülményeket csak annyiban változtatta meg és pontosította, hogy a súlyosító körülmények köréből mellőzte az állampolgárok közérzetére negatívan ható megjelölést, az I.r. vádlott tekintetében pedig a folyamatban levő büntetőeljárás alatti elkövetés helyett azt értékelte súlyosítónak a kiegészített tényállásra tekintettel, hogy a vádlott a cselekményeit 7 (hét) büntetőeljárás hatálya alatt követte el.

A kiszabott büntetés neme és mértéke megfelelő, arányban áll a cselekmények számával, tárgyi súlyával, a vádlottak alanyi bűnösségi fokával, a bűnösségi körülményekkel, megfelel a belső arányosság követelményeinek és a büntetés céljainak is.

Az elsőfokú bíróság a vádlottakra - helyesen - halmazati büntetést szabott ki.

A Btk. 81.§ (1), (2) és (3) bekezdése és a Btk. 80.§ (2) bekezdése értelmében irányadó középérték 10 év szabadságvesztés, így a vádlottakkal szemben kiszabott, a törvényi minimumban meghatározott 5 év szabadságvesztés enyhítésére, az enyhítő szakasz alkalmazására az igen jelentős időmúlás ellenére sem kerülhetett sor.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság az indokolásban írttal szemben elmulasztotta a rendelkező részben feltüntetni, hogy a büntetést, mint halmazati büntetést szabta ki, ezt a másodfokú bíróság pótolta.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 38. oldal 1. bekezdésében helyesen állapította meg, hogy a szabadságvesztést mindkét vádlottnak börtönben kell letöltenie, ezt azonban a II.r. vádlottnál nem tüntette fel a rendelkező részben, ennek is pótlólagos feltüntetésére került sor.

Az elsőfokú bíróság a II.r. vádlott esetében helyesen állapította meg, hogy cselekményeit felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el, ennek következményét azonban nem vonta le. Ezért a másodfokú bíróság - arra tekintettel, hogy a büntetés végrehajthatósága nem évült el - a Btk. 87.§ b) pontja alapján elrendelte a Debreceni Városi Bíróság ítéletével kiszabott 1 év szabadságvesztés végrehajtását is.

Miként arra helytállóan hívta fel a figyelmet a Fellebbviteli Főügyészség, az 1990. évi XCIII. tv. 42.§ (1) bekezdés a) pontja értelmében az illeték maximális mértéke 1.500.000 forint lehet, a helyesen megítélt kártérítés után járó illeték összegét a másodfokú bíróság helyesbítette.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései, a járulékos kérdésekben hozott döntései törvényesek.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlott tekintetében a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta az alábbi pontosításokkal.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a tárgyalási napok között felsorolásra került 2014. január 13. napja is, holott e napon az elsőfokú bíróság tárgyalást nem tartott. Ezért e nap feltüntetését mellőzte, egyúttal az I.r. vádlott jelenlegi lakcímét is feltüntette.

A másodfokú eljárás során felvett bizonyítás, tanúk meghallgatása során összesen 18.550 forint bűnügyi költség merült fel.

Ezt az összeget a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság megállapította és a Be. 338.§ (3) bekezdés I. fordulata alapján rendelkezett ezen összegnek a vádlottak által külön-külön történő megfizetéséről fele-fele arányban.

Budapest, 2016. év június hó 15. napján

. Magócsi István sk.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

előadó bíró

dr. Borbás Virág Bernadett sk.

bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 6.B.57/2011/65. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.146/2015/19. számú ítéletében írt változtatással az I.r. és a II.r. vádlott tekintetében 2016. év június 15. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. év június hó 15. napján

. Magócsi István sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:  
Moncz Tímea  
tisztviselő